

สงครามของอิสราเอลต่อนักข่าว

เมื่อคุณก่ออาชญากรรม คุณไม่ต้องการถูกจับภาพโดยกล้อง ในภาษา นักข่าวเป็นพยานที่มีชีวิตคนสุดท้ายของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ — มนุษย์ที่ติดอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด ถูกบังคับให้บันทึกการสังหารหมู่ของประชาชนของตนเอง เพื่อนฝูง และครอบครัวของพวกเขา

พวกเขาไม่มีโอกาสถอนตัว ถนนที่พวกเขาถ่ายทำคือถนนของพวกเขาเอง งานศพที่พวกเขาถ่ายภาพคือของเพื่อนบ้าน เพื่อน และญาติของพวกเขา พวกเขากินอาหารจากเสบียงที่ลดน้อยลง ดื่มน้ำที่ปนเปื้อน และนอนในที่พักรงชั่วคราวเหมือนกัน

ทุกการออกอากาศ ทุกภาพถ่าย ทุกโพสต์บนโซเชียลมีเดียที่พวกเขาแชร์คือการกระทำที่ท้าทายต่อเครื่องจักรแห่งการลบเลือน และทีละคน พวกเขาถูกตามล่าและสังหาร

นี่ไม่ใช่หมอกแห่งสงคราม มันคือการทำลายล้างอย่างมีแบบแผนของผู้ที่กล้าเปิดเผยมัน

หลักฐานทางสถิติ

ความขัดแย้งในกาซาตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2023 ได้สร้างอัตราการเสียชีวิตของนักข่าวที่สูงที่สุดในประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้: **นักข่าว 130.81 คนถูกฆ่าต่อปี** ในสงครามอื่นๆ ตัวเลขนี้แทบไม่เคยเกินตัวเลขหลักเดียว

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเสียชีวิตของนักข่าวต่อปีในความขัดแย้งทั่วโลกมีค่าน้อยมากจนตัวเลขของกาซาให้ **คะแนน z-score 96.82** — เกินเกณฑ์ 3σ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์เพื่อปฏิเสธสมมติฐานว่าง กล่าวง่ายๆ คือ ไม่มีความเป็นไปได้ทางสถิติว่านี่เป็นเรื่องบังเอิญ นี่คือการฆาตกรรม และในบริบทของการห้ามสื่อต่างชาติอย่างสมบูรณ์ในกาซา มันชี้ไปที่การกำหนดเป้าหมายโดยเจตนาโดยตรง

สงคราม	ระยะเวลา (ปี)	นักข่าวที่ถูกฆ่า	นักข่าวที่ถูกฆ่าต่อปี
สงครามกลางเมืองจีน	4.34	2	0.46
สงครามเกาหลี	3.09	5	1.62
สงครามเวียดนาม	19.50	63	3.23
สงครามแอลจีเรีย	7.68	4	0.52
สงครามกลางเมืองเลบานอน	15.59	16	1.03
สงครามโซเวียต-อัฟกานิสถาน	9.17	7	0.76
สงครามอ่าวครั้งที่หนึ่ง	0.58	3	5.17
สงครามยูโกสลาเวีย	10.38	14	1.35
สงครามเชเชนครั้งที่หนึ่ง	1.73	6	3.47
สงครามเชเชนครั้งที่สอง	9.70	6	0.62
สงครามอิรัก	8.84	31	3.51
สงครามในอัฟกานิสถาน	19.75	23	1.16

สงคราม	ระยะเวลา (ปี)	นักข่าวที่ถูกฆ่า	นักข่าวที่ถูกฆ่าต่อปี
สงครามกองโกครั้งที่สอง	4.96	4	0.81
ความขัดแย้งในดาร์ฟูร์	22.17*	10	0.45
สงครามกลางเมืองซีเรีย	14.49*	35	2.42
สงครามกลางเมืองลิเบีย (2011)	0.69	2	2.90
สงครามกลางเมืองเยเมน	10.52*	12	1.14
ความขัดแย้งในกาซา	1.85	242	130.81

*ความขัดแย้งที่กำลังดำเนินอยู่ ณ วันที่ 11 สิงหาคม 2025

ผลกระทบทางกฎหมาย

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศมีความชัดเจน **มาตรา 79** ของพิธีสารเพิ่มเติม I (1977) ปกป้องนักข่าวอย่างชัดเจนในฐานะพลเรือน เว้นแต่พวกเขาจะเข้าร่วมในสงครามโดยตรง **มาตรา 27 ของอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่สี่** กำหนดให้มีการปฏิบัติต่อพลเรือนอย่างมีมนุษยธรรม **มาตรา 51 ของพิธีสารเพิ่มเติม I** ห้ามการโจมตีพลเรือนทุกกรณี **มาตรา 8(2)(b)(i) ของธรรมนูญกรุงโรมของ ICC** กำหนดให้การกำหนดเป้าหมายพลเรือนโดยเจตนาเป็นอาชญากรรมสงคราม

กฎ 34 ของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศตามจารีตประเพณีห้ามการโจมตีนักข่าวโดยสิ้นเชิง การคุ้มครองเหล่านี้ได้รับการเสริมด้วย **มาตรา 19 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน** และ **มาตรา 19 ของ ICCPR** ซึ่งรับประกันสิทธิในการแสวงหา รับ และแบ่งปันข้อมูล

ในกาซา กฎหมายเหล่านี้กำลังถูกฉีกเป็นเสี่ยงๆ การห้ามสื่อต่างชาติโดยรัฐ รวมกับการข่านักข่าวท้องถิ่นที่มีชื่อเสียงเกือบทั้งหมด ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ — มันคือกลยุทธ์ของการปราบปราม

กรณีศึกษา

ชื่อเหล่านี้ไม่ใช่แค่รายการในบัญชีผู้เสียชีวิต พวกเขาเป็นชีวิตที่ถูกตัดขาดกลางคัน — คนที่ถือกล้องแทนปืนไรเฟิล ไมโครโฟนแทนกระสุน แต่ละคนแบกรับภาระคู่ที่เป็นไปไม่ได้ในการเอาชีวิตรอดจากข่าล้างเผ่าพันธุ์ขณะที่บันทึกมันให้โลกเห็น พวกเขาไม่ได้ทำงานจากความปลอดภัยของสำนักงานที่ห่างไกล สำนักงานของพวกเขาคือถนนที่ถูกทิ้งระเบิด โถงทางเดินโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยผู้บาดเจ็บ ซากปรักหักพังของบ้านที่กลายเป็นหลุมศพ เพื่อเข้าใจถึงขนาดและเจตนาของสงครามของอิสราเอลต่อนักข่าว เราต้องเริ่มจากเรื่องราวของผู้ที่ถูกทำให้เจ็บ — ไม่ใช่ในฐานะสถิติ แต่ในฐานะมนุษย์

ออสซาม ซาบีต

ออสซาม ซาบีต อายุ 23 ปี เป็นนักข่าวชาวปาเลสไตน์ในกาซาตอนเหนือสำหรับ Al Jazeera Mubasher และเป็นผู้ร่วมงานกับ Drop Site News ในสหรัฐอเมริกา เขาเกิดใน Beit Hanoun เติบโตขึ้นภายใต้การปิดล้อม แต่ยังคงมีความฝันธรรมดา — จบการศึกษา ทำงาน และสักวันหนึ่งได้ใช้ชีวิตโดยปราศจากจุดตรวจและการห้ามออกนอกเคสสถาน

ความฝันเหล่านั้นเปลี่ยนไปหลังจากวันที่ 7 ตุลาคม 2023 เป็นเวลา 18 เดือนที่ออสซามบันทึกความน่าสะพรกกลัวของสงครามในกาซาตอนเหนือแบบนาทีต่อนาที เขารายงานเกี่ยวกับการโจมตีทางอากาศ การพลัดถิ่นครั้งใหญ่

ความอดอยาก และการทำลายร้านอาหารของครอบครัวเขา เขาสูญเสียญาติกว่า 30 คน แต่ไม่เคยหยุดทำงาน เขามักนอนในโรงเรียน บนทางเท้า หรือในเต็นท์ เขากินความหิวโหยเป็นเดือนๆ เขาได้รับการข่มขู่ถึงชีวิตเป็นประจำ

เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2025 เพียงไม่กี่วันหลังจากที่อิสราเอลยุติการหยุดยิงชั่วคราว ฮอสซามกำลังสัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวก่อนมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลอินโดนีเซียใน Beit Lahia เพื่อถ่ายถอดสด เขาสวมเสื้อกั๊กสีที่ระบุตัวตนชัดเจน รถของเขาที่จอดอยู่ใกล้ๆ พร้อมสำหรับการเดินทาง

ผู้ควบคุมโดรนของอิสราเอล — ซึ่งเกือบแน่นอนว่าสามารถระบุตัวเขาได้ — ยังขีปนาวุธเพียงลูกเดียว มันพุ่งเข้าข้างรถของเขา ข่าเขาทันที เพื่อนนักข่าว อาเหม็ด อัล-บุรุษ ซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียง 50 เมตร กำลังจะไปสมทบกับเขา การโจมตีนี้ไม่ใช่การยิงปืนใหญ่แบบสุ่ม มันคือการลอบสังหารโดยเจตนาจากเครื่องจักรที่ลอยอยู่และสังเกตการณ์

คำพูดสุดท้ายของเขา ซึ่งเตรียมไว้ในกรณีที่เขาเสียชีวิต ระบุว่า:

“หากคุณกำลังอ่านสิ่งนี้ หมายความว่าฉันถูกฆ่า — น่าจะถูกกำหนดเป้าหมายโดยเจตนา — โดยกองกำลังยึดครองของอิสราเอล เมื่อทั้งหมดนี้เริ่มต้น ฉันอายุเพียง 21 ปี — นักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีความฝันเหมือนคนอื่นๆ ในช่วง 18 เดือนที่ผ่านมา ฉันทุ่มเททุกช่วงเวลาของชีวิตเพื่อประชาชนของฉัน ฉันบันทึกความน่าสะพรึงกลัวในภาษาตอนเหนือแบบนาทิต่อนาที มุ่งมั่นที่จะแสดงความจริงที่พวกเขาพยายามฝังกลบให้โลกเห็น ฉันนอนบนทางเท้า ในโรงเรียน ในเต็นท์ — ทุกที่ที่ทำได้ แต่แต่ละวันคือการต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอด ฉันทนความหิวโหยเป็นเดือนๆ แต่ไม่เคยทิ้งข้างประชาชนของฉัน

ขอสาบานต่อพระเจ้า ฉันได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนักข่าว ฉันเสี่ยงทุกอย่างเพื่อรายงานความจริง และตอนนี้ ในที่สุดฉันก็ได้พักผ่อน — สิ่ง que ฉันไม่เคยรู้จักในช่วง 18 เดือนที่ผ่านมา ฉันทำทั้งหมดนี้เพราะฉันเชื่อในเป้าหมายของปาเลสไตน์ ฉันเชื่อว่าดินแดนนี้เป็นของเรา และมันเป็นเกียรติสูงสุดในชีวิตของฉันที่ได้ตายเพื่อปกป้องมันและรับใช้ประชาชนของมัน

ฉันขอร้องคุณตอนนี้: อย่าหยุดพูดถึงภาษา อย่าปล่อยให้โลกหันหน้าหนี ต่อสู้ต่อไป บอกเล่าเรื่องราวของเรา — จนกว่าปาเลสไตน์จะเป็นอิสระ

— เป็นครั้งสุดท้าย ฮอสซาม ซาบีต จากภาษาตอนเหนือ”

ฟาติมา ฮัสซูน

ฟาติมา ฮัสซูน อายุ 25 ปี เป็นชาวเมืองกาซาและเป็นหนึ่งในช่างภาพข่าวหญิงไม่กี่คนที่ยังคงทำงานในพื้นที่นั้น เธอจบการศึกษาด้านศิลปมีเดียจาก University College of Applied Sciences และมีสายตาที่เฉียบคมในการจับภาพความขัดแย้งท่ามกลางความพินาศ

ภาพถ่ายของเธอไม่ใช่แค่ภาพ — มันคือชิ้นส่วนของชีวิตภายใต้การปิดล้อม เด็กๆ วิ่งไล่กันบนถนนที่ถูกระเบิด ผู้หญิงนวดแป้งในซากครีวที่ถูกทำลาย พ่อที่ก่อร่างเล็ก ๆ ของลูกชายที่ห่อด้วยผ้าขาว ผลงานของเธอปรากฏในสื่อสากลและในสารคดีปี 2025 **วางจิตวิญญาณของคุณไว้ในมือและเดินต่อไป** ซึ่งได้รับเลือกให้ฉายที่เมืองคานส์

เธอหมั่นแล้ว และบางครั้งก็หยอกล้อกับเพื่อนๆ ว่าจะใส่ชุดแต่งงานแบบไหน แม้ในขณะที่เธอพกกล้องเข้าไปในเขตอันตราย ในเดือนเมษายน 2025 เธอบอกผู้กำกับสารคดีว่าเธอจะเข้าร่วมการฉายที่คานส์ — แต่เธอจะกลับไป

ภาษา เพราะ “ประชาชนของฉันท้องการฉันทันที่นี้”

เมื่อวันที่ 16 เมษายน 2025 ชีปนาวุธของอิสราเอลโจมตีพาร์ตเมนต์ของครอบครัวเรอบนชั้นสองของอาคารห้าชั้นในกาซาตอนเหนือ ฟาติมา สมาชิกครอบครัวหกคน และน้องสาวที่ตั้งครรภ์ของเธอถูกฆ่าทันที Forensic Architecture สรุปว่าการโจมตีนี้ไม่ใช่ความเสียหายข้างเคียง แต่เป็นการโจมตีโดยตรงที่พาร์ตเมนต์ของเธอ เธอเคยโพสต์ว่า: “ถ้าฉันทาย ฉันท้องการการตายที่ดัง” เธอได้มันมา โลกเพียงแค่ต้องฟัง

อานัส อัล-ชาร์ฟ

อานัส อัล-ชาร์ฟ อายุ 28 ปี เป็นหนึ่งในนักข่าวที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดของ Al Jazeera ในกาซา เขามาจากค่ายผู้ลี้ภัยจาบาเลีย และใช้ชีวิตทั้งชีวิตภายใต้การปิดล้อม ในเดือนธันวาคม 2023 พ่อของเขาถูกฆ่าในเหตุโจมตีทางอากาศของอิสราเอล เพื่อนๆ กระตุ้นให้เขาอพยพออกจากกาซาตอนเหนือ เขาปฏิเสธ “ถ้าฉันทายจากไป” เขากล่าว “ใครจะเล่าเรื่องนี้?”

การรายงานของอานัสเข้าถึงผู้คนนับแสนผ่าน X และ Telegram เขาถ่ายทำทันทีหลังจากการทิ้งระเบิด เสียงของเขาคนที่แม่ในขณะที่การระเบิดดังก้อง เขารายงานจากย่านที่อดอยาก โรงพยาบาลชั่วคราว และขบวนงานศพ เขากลายเป็นสัญลักษณ์ของการต่อต้านของกาซา — และเป้าหมายที่ชัดเจน

เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2025 เขาและนักข่าวอีกห้าคนอยู่ในเต็นท์ใกล้โรงพยาบาลอัล-ชีฟา ซึ่งเป็นสถานที่ที่รู้จักกันดีสำหรับสื่อ ชีปนาวุธของอิสราเอลโจมตีโดยตรง ฆ่าทั้งหกคน

ข้อความสุดท้ายของเขา ซึ่งเตรียมไว้ในเดือนเมษายน 2025 ถูกเผยแพร่หลังมรณกรรม:

“นี่คือพินัยกรรมและข้อความสุดท้ายของฉันท หาคำพูดเหล่านี้ถึงคุณ จงรู้ว่าอิสราเอลประสบความสำเร็จในการฆ่าฉันทและทำให้เสียงของฉันทเงียบลง อันดับแรก ขอสันติภาพจงอยู่กับคุณและความเมตตาและพรของอัลลอฮ์

อัลลอฮ์ทรงรู้ว่าฉันทได้ทุ่มเททุกความพยายามและกำลังทั้งหมดเพื่อเป็นการสนับสนุนและเสียงให้กับประชาชนของฉันท นับตั้งแต่ฉันทลี้ภัยจากโลกในตรอกและถนนของค่ายผู้ลี้ภัยจาบาเลีย ความหวังของฉันทคืออัลลอฮ์จะยืดอายุของฉันทเพื่อให้ฉันทได้กลับไปยังเมืองเดิมของเรา อัศกลันที่ถูกยึดครอง (อัล-มัจดัล) พร้อมครอบครัวและคนที่รัก แต่เจตจำนงของอัลลอฮ์มาก่อน และคำตัดสินของพระองค์คือสิ่งสุดท้าย ฉันทได้ใช้ชีวิตผ่านความเจ็บปวดในทุกรายละเอียด ได้ลิ้มรสความทุกข์และการสูญเสียหลายครั้ง แต่ฉันทไม่เคยเลแม้เพียงครั้งเดียวในการถ่ายทอดความจริงตามที่เป็นอย่างอยู่ โดยไม่มีการบิดเบือนหรือปลอมแปลง — เพื่อให้อัลลอฮ์ทรงเป็นพยานต่อผู้ที่เจ็บ ผู้ที่ยอมรับการฆ่าของเรา ผู้ที่ทำให้เราหายใจไม่ออก และผู้ที่หัวใจไม่หวั่นไหวต่อซากศพที่กระจัดกระจายของเด็กและผู้หญิงของเรา โดยไม่ทำอะไรเลยเพื่อหยุดการสังหารหมู่ที่ประชาชนของเราเผชิญมานานกว่าหนึ่งปีครึ่ง

ฉันทมอบปาเลสไตน์ให้คุณ — ัญมณีนในมงกุฎของโลกมุสลิม จังหวะหัวใจของทุกคนที่เป็นอิสระใน โลกนี้ ฉันทมอบประชาชนของฉันท เด็กๆ ที่ถูกปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมและบริสุทธิ์ที่ไม่เคยมีเวลาได้ฝันหรือใช้ชีวิตในความปลอดภัยและสันติภาพ ร่างกายบริสุทธิ์ของพวกเขาถูกกดขี่ภายใต้ระเบิดและชีปนาวุธของอิสราเอลนับพันตัน ฉันทขาดและกระจัดกระจายไปตามกำแพง

ฉันทขอร้องให้คุณอย่าปล่อยให้อัชชัรวนทำให้คุณเจ็บ หรือให้พรมแดนจำกัดคุณ จงเป็นสะพานสู่การปลดปล่อยดินแดนและประชาชนของฉันท จนกว่าดวงอาทิตย์แห่งศักดิ์ศรีและเสรีภาพจะขึ้น

เหนือบ้านเกิดที่ถูกขโมยของเรา ฉันมอบการดูแลครอบครัวของฉันให้คุณ... ลูกสาวสุดที่รักของฉัน ชาม... ลูกชายที่รักของฉัน ซาลาห์... แม่ที่รักของฉัน... และเพื่อนคู่ชีวิตของฉัน ภรรยาที่รักของฉัน อุมม์ ซาลาห์ (บายาน) จงยืนเคียงข้างพวกเขา สนับสนุนพวกเขา

หากฉันตาย ฉันตายด้วยความมั่นคงในหลักการของฉัน ฉันเป็นพยานต่อหน้าอัลลอฮ์ว่าฉันพอใจกับคำตัดสินของพระองค์ มันใจว่าจะได้พบพระองค์ และแน่ใจว่าสิ่งที่อยู่ใกล้กับอัลลอฮ์นั้นดีกว่าและเป็นนิรันดร์ โอ อัลลอฮ์ ขอทรงรับฉันไว้ในหมู่ผู้พลีชีพ... อย่าลืมภาษา... และอย่าลืมฉันในคำอธิษฐานอันจริงใจของคุณเพื่อการอภัยและการยอมรับ

— อาณัส จามาล อัล-ชาร์ฟ, 6 เมษายน 2025”

สรุป

นี่ไม่ใช่การเสียชีวิตโดยบังเอิญ พวกเขาเป็นมนุษย์ — ลูกชาย ลูกสาว พ่อแม่ เพื่อน — ที่ทำงานภายใต้การปิดล้อม การกักขัง ความอดอยาก เพื่อแสดงให้โลกเห็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในเวลาจริง พวกเขากินอาหารอันน้อยนิดเหมือนกับเพื่อนบ้าน ร่วมไว้อาลัยให้กับผู้เสียชีวิต และเดินบนถนนที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง และพวกเขายังคงให้กำลังใจกันต่อไปจนถึงวินาทีที่พวกเขากลายเป็นหัวข้อของฟุตเทจของคนอื่น

เมื่อรัฐฆาตกรในระบอบนี้ มันไม่ใช่การทำให้ปัจเจกบุคคลเจ็บ — มันคือการฆ่าความจริง การตายของฮอสซัม ซาบิต, ฟาติมา ฮัสซูน, อาณัส อัล-ชาร์ฟ และอีกหลายร้อยคน เป็นการกระทำโดยเจตนาในแคมเปญที่ประสานงานกันเพื่อลบล้างบันทึกของสิ่งที่เกิดขึ้นในภาษา

ประวัติศาสตร์จะจดจำพวกเขา คำถามเดียวคือ โลกจะให้เกียรติพวกเขาด้วยการแสวงหาความยุติธรรม หรือจะทิ้งพวกเขาให้อยู่ในความเจ็บที่ชาตกรของพวกเขาพยายามบังคับใช้